

Arrest

nr. 171 925 van 14 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoeker op 10 oktober 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te G. op [...]1968.

Op 15 september 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Hij actualiseerde zijn aanvraag per schrijven van 9 november 2009, 21 januari 2010 en 12 juni 2010.

Op 7 december 2010 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Hij actualiseerde deze aanvraag per schrijven van 19 mei 2011, 18 april 2011 en 31 mei 2011.

Op 28 augustus 2012 adviseerde de arts-adviseur met betrekking tot beide aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de ingeroepen aandoening volgens hem niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Op 3 september 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 20 september 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 31 oktober 2012 trok de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 3 september 2012 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2012 in.

Bij arrest nr. 94 973 van 14 januari 2013 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 7 januari 2013 adviseerde de arts-adviseur dat de ingeroepen aandoening niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 26 februari 2013 trok de gemachtigde de ongegrondheidsbeslissing van 10 januari 2013 in. In het administratief dossier staat in een nota van de gemachtigde *“beslissing 10.01.2013 intrekken omdat er niet ingegaan is op de behandeling in het land van herkomst. Herwerking medisch advies ten gronde arts.”* Bij arrest nr. 102 514 van 7 mei 2013 stelde de Raad afstand van het geding vast.

Op 26 februari 2013 adviseerde de arts-adviseur dat de ingeroepen aandoening niet beantwoordt aan een ziekte als bedoeld in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 maart 2013 verklaarde de gemachtigde verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing stelde verzoeker beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. 107 336 van 26 juli 2013 vernietigde de Raad de ongegrondheidsbeslissing van 4 maart 2013.

Op 17 augustus 2013 bracht de arts-adviseur opnieuw een advies uit, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.09.2009 en 07.12.2010.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *Medische attesten (d.d. 09/09/2009, 04/11/2009 en 18/01/2010) van dr. A. K.(...), huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan status na compressiefractuur dorsale wervelzuil, maagzweer, depressieve toestand en hepatitis C, waarvoor behandeling met Dafalgan (paracetamol = pijnstiller), Tradonal (tramadol = pijnstiller), Myolastan (tetrazepam = anxiolyticum/sedativum), Buscopan (butylhyoscine = antispasmodicum), Omeprazole (omeprazol = maagzuurremmer) en Legalon (mariadistel = behandeling leveraandoeningen);*
- *Medisch attest (d.d. 08/06/2010) van prof. dr. H. VV, gastro-enteroloog, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan hepatitis C, waarvoor behandeling met Pegintron (peginterferon = behandeling hepatitis C) en Ribavirine (ribavirine = antivirale behandeling hepatitis C). Behandeling duurt een jaar.*
- *Medisch attest (d.d. 23/11/2010) van dr. E. P, psychiater, waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatische stress-stoornis (PTSS), waarvoor behandeling met psychotherapie, Paracetamol, Fluoxetine (fluoxetine = antidepressivum), en Alprazolam (alprazolam = anxiolyticum/sedativum).*

• Medisch attest (d.d. 18/05/2011) opgesteld door dr. P., psychiater, waaruit blijkt dat de behandeling van zijn thuisland gegeven zou moeten worden;

• Standaard medische getuigschriften (d.d. 30/10/2011 en 18/04/2012) ingevuld door dr. P. waaruit blijkt dat betrokkene een post-traumatisch stresssyndroom heeft dat medicamenteus wordt behandeld.

Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 44-jarige man uit Rusland (Tsjetsjenië) lijdt aan een posttraumatisch stress-syndroom waarvoor hij medicamenteus werd behandeld. De beschreven PTSS betekent, zelfs zonder behandeling, geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Het is een aandoening die spontaan gunstig evolueert over het verloop van tijd.

De hepatitis C-infectie werd reeds behandeld in 2010.

De eventuele afwezigheid van de beschreven behandeling betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.) De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Op 18 september 2013 besliste de gemachtigde verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf opnieuw ongegrond te verklaren.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.9.2009 en 7.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K., U. (R.R.: [...])

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te G. op [...]1968

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K. U. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 17.8.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen : "[...]"

Deze beslissing was vergezeld door een advies opgesteld door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, advies opgesteld als volgt: "[...]"

TERWIJL

Ter inleidende titel, dient de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevestigd te worden op volgende elementen :

- *de ministeriële beslissing genomen op datum van 18 september 2013 is gemotiveerd op een identieke manier dan de twee vorig genomen ministeriële weigeringsbeslissingen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op data van 3 september 2012 en 10 januari 2013;*

welnu, tot tweemaal toe, en na indiening, door de verzoeker, van een beroep tot opschorting en tot nietigverklaring nabij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken deze twee beslissingen ingetrokken;

- *de dienst voor Vreemdelingenzaken houdt op geen enkele manier rekening met de motivatie van het Arrest n° 107.336 uitgesproken door de IIde Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 25 juli 2013; welnu, de ministeriële beslissing dat nietig werd verklaard door dit Arrest is identiek aan de bestreden beslissing door middel van huidig beroep; dit doende, respecteert de Dienst voor Vreemdelingenzaken noch het principe van het gezag van gewijsde, noch het principe van het geloof gehecht aan de aktes; het nemen van deze nieuwe ministeriële beslissing vormt dus een misbruik, vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, van haar beslissingsmacht.*

- *de bestreden ministeriële beslissing grond zich op hetzelfde medisch advies dan deze gevoegd aan de ministeriële beslissing van 4 maart 2013; tenslotte, dient er vastgesteld te worden, dat ondanks het intrekken van de twee vorige beslissingen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken en van de nietigverklaring ervan, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van de 3de ministeriële beslissing tot weigering, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het niet nuttig geacht om over te gaan tot bijkomende onderzoeken door middel van haar geneesheer-raadsman.*

[...]

De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling). [...]

Welnu, in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, heeft de verzoeker meerdere medische getuigschriften voorgelegd, opgesteld door zijn psychiater, de Dokter E. P., getuigschriften verduidelijkende dat de verzoeker lijdt aan een " zware post- traumatische staat met het zich ergeren en het overgaan tot de agressieve daad ».

Meer bepaald, in zijn psychiatrisch rapport van 18 mei 2011, heeft de Dokter E. P., psychiater, verduidelijkt dat :

« (...) Voor het overige, is zijn staat stationair. Hij lijdt nog aan constante hoofdpijn, constrictieven, niet-pulsatief.

De diagnose van post-traumatische stress van hoge intensiteit blijft actueel. De heer K. wordt nog steeds achtervolgd door pijnlijke herinneringen en heeft suïcidale neigingen, zonder dat er echter sprake is van het opnieuw overgaan tot de handeling.

De heer K. is apatisch, ondanks enkele « energievolle » episodes met mogelijkheid tot toegang tot boosheid en van het zich extreem ergeren. De therapeutische indicatie blijft psychotherapie van bijstand, à rato van een sessie per week, alsook een medicamenteuze behandeling die op huidig ogenblik de volgende is :

- paracetamol 500mg : drie tabletten per dag maximum ;

- fluoxetine 20 mg : één tablet 's morgens ;

alprazolam 0,5 mg : halve tablet 's avonds.

Deze behandeling dient afgeleverd te worden op een plaats verwijderd van het traumatische, het is te zeggen buiten Tsjetsjenië, maar eveneens op een plek dat de patiënt niet kan linken aan Tsjetsjenië, meer bepaald in een land buiten de Russische politiek-culturele invloedssfeer. » (vrije vertaling)

In deze medische certificaten opgesteld op datum van 30 oktober 2011 en 18 april 2012, heeft de Dokter E. P., psychiater, bevestigd dat deze informatie, de nadruk leggende op het feit dat de evolutie van de psychiatrische staat van de verzoeker « onder voorbehoud » is en was « afhankelijk van zijn verwijdering van de plaatsen en de personen verbonden aan het traumatisme ».

Men kan niet anders dan vast te stellen dat het rapport van de geneesheer-attaché deze elementen niet op een geldige wijze weerlegt. [...]

In huidig geval, heeft de Dokter E. P., psychiater duidelijk onderstreept dat de verzoeker lijdt aan een post-traumatische stress van hoge intensiteit met het risico tot het overgaan tot de auto -of hetero-agressieve daad (medisch certificaat van 23 november 2010).

Bovendien, benadrukt de Dokter E. P. het feit dat de verzoeker een behandeling dient te volgen op een plaats ver van deze waar het traumatisme zich heeft voorgedaan, het is te zeggen buiten Tsjetsjenië, maar eveneens op een plek die, niet meer kan worden gelinkt door de patiënt aan Tsjetsjenië, meer bepaald in een land buiten de politiek-culturele Russische invloedssfeer (medisch certificaat van 23 november 2010). [...]

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, heeft de verzoeker, in zijn aanvraag steunende op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen ingeroepen met betrekking tot zijn zware psychiatrische problemen (zie hiervoor).

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoeker te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer - raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling. Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van de Dokter E. P., psychiater volgens de verzoeker sinds de maand oktober van het jaar 2010 (zie hiervoor).

3. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoeker weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissingen omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen." Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering "afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 47, 488^

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C E 30.3.1993, Arrêt 42.488).

Er dient immers op te worden gewezen dat de administratie ertoe gehouden is « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Doc. Parl. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

Verzoeker stipt aan dat de twee vorige genomen weigeringsbeslissingen van 3 september 2012 en 10 januari 2013 reeds werden ingetrokken door de gemachtigde, bovendien werd de derde weigeringsbeslissing door de Raad vernietigd bij arrest nr. 107 336 van 25 juli 2013. Verzoeker meent dat niet met de motivering van dit arrest werd rekening gehouden en op die manier het gezag van gewijsde werd geschonden in de vierde weigeringsbeslissing. Bovendien heeft de gemachtigde het ondanks de vernietiging van de derde weigeringsbeslissing nog steeds niet nuttig geacht over te gaan tot bijkomend onderzoek, noch een specialist te raadplegen.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en stelt dat artikel 3 van deze wet bepaalt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en eveneens dat de bestreden beslissing afdoende moet zijn, hetgeen inhoudt dat de draagwijdte van de motivering in overeenstemming moet zijn met het belang van de beslissing. Hij verwijst nog naar de parlementaire voorbereidingen waarin wordt gesteld dat de administratie ertoe gehouden is zich de discipline op te leggen om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen moet rechtvaardigen, zonder zich er achter te verschuilen dat de betrokkene kennis heeft van de motieven van de beslissing. Hij meent dat in huidig geval duidelijk is aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en verwijst naar zijn uiteenzettingen eerder in zijn verzoekschrift. Verzoeker verwijst *in extenso* naar de verschillende psychiatrische verslagen van E.P., behandelend psychiater sedert 2010, waarin deze steeds herhaalt dat verzoeker lijdt aan een posttraumatische stress van "hoge intensiteit met het risico tot het overgaan tot de auto- of hetero agressieve daad", dat zijn situatie "stationair" is nu hij nog steeds wordt achtervolgd door pijnlijke herinneringen en suïcidale neigingen heeft, dat de therapeutische indicatie psychotherapeutische bijstand is alsook een medicamenteuze behandeling die bestaat uit "paracetamol", "fluoxetine" en "alprazolam", waarbij deze psychiater ook stelt dat deze behandeling niet kan plaatsvinden op de plaats van het trauma, buiten Tsjetsjenië en eveneens op een plek die de patiënt niet kan linken aan Tsjetsjenië, meer bepaald in een land buiten de Russisch politiek-culturele invloedsfeer. Verzoeker meent dat men niet anders kan dan vaststellen dat het rapport van de geneesheer-attaché deze elementen niet op geldige wijze weerlegt. Hij meent dat niet alle verschillende certificaten en medische documenten correct en volledig zijn onderzocht en dat de tegenpartij geen rekening heeft gehouden met de medische informatie komende van psychiater E.P. die verzoeker reeds opvolgt sedert oktober 2010.

Zoals verzoeker terecht aanstipt is een administratieve beslissing afdoende gemotiveerd als de draagwijdte van de motivering in overeenstemming is met het belang van de beslissing en als de motivering voldoende duidelijk, precies en volledig is (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei

2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Zoals verzoeker terecht aanstipt, is de thans bestreden beslissing identiek aan de bij arrest nr. 107 336 van 25 juli 2013 vernietigde ongegrondheidsbeslissing, met de uitzondering van de datum van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 17 augustus 2013 waarop de thans bestreden beslissing volledig steunt, verschilt wel op lichte wijze van het advies van 26 februari 2013 waarop de vernietigde beslissing van 4 maart 2013 steunde. Beide adviezen geven een opsomming van dezelfde bijgevoegde medische stukken en in beide adviezen komt de arts-adviseur tot de conclusie *“uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 44-jarige man uit Rusland (Tsjetsjenië) lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom waarvoor hij medicamenteus werd behandeld. De beschreven PTSS betekent, zelfs zonder behandeling, geen risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.”* Waar de arts-adviseur in het advies van 26 februari 2013 nog vervolgde *“Er zijn immers geen vitale organen aangetast”*, vervolgt de arts-adviseur in het advies van 17 augustus 2013 *“Het is een aandoening die spontaan gunstig evolueert over het verloop van tijd. De eventuele afwezigheid van de beschreven behandeling betekent dan ook niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.”*

Ook al is het niet uitgesloten dat de arts-adviseur op een zekere wijze heeft proberen tegemoet te komen aan de vaststellingen van het vernietigingsarrest nr. 107 336 en dus een schending van het gezag van gewijsde op dit punt niet kan worden aangenomen dan nog stelt zich de vraag of het bestreden advies, waarop de bestreden beslissing volledig steunt, thans wel voldoende zorgvuldig is tot stand gekomen en op afdoende wijze is gemotiveerd.

Zoals blijkt uit de verschillende attesten van de behandelende psychiater stelt deze op constante wijze dat verzoeker lijdt aan een *“état de stress post-traumatique de forte intensité”, dat “il est constamment haté par de souvenir douloureux. Il a des idéations suicidaires et a fait au moins une tentative de passage à l’acte”*. (attest 23 november 2010). In zijn attest van 18 mei 2011 stelt de psychiater nog steeds dezelfde diagnose vast en bevestigt hij dat verzoeker met zelfmoordideeën rondloopt. Hij acht het therapeutisch aangewezen wekelijks psychotherapie te volgen en medicatie in te nemen en concludeert dat de behandeling op een plaats moet gebeuren die ver verwijderd is van de plaats van het trauma, zowel buiten Tsjetsjenië als in een land buiten de invloedzone van de Russisch politiek culturele invloed. Zoals verzoeker ook uitdrukkelijk aanhaalt, antwoordt de behandelende psychiater in zijn attesten van 30 oktober 2011 en 18 april 2012 op de vraag welke de gevolgen zijn van de stopzetting van de behandeling: *“passage à l’acte auto ou hétéro agressif”*. Hij somt verschillende medicijnen op bij de actuele behandeling en stelt dat een *“psychothérapie de soutien”* vereist is. Uit deze attesten blijkt dus dat volgens deze psychiater verzoeker reeds op zijn minst een zelfmoordpoging heeft ondernomen en nog steeds bij de stopzetting van de behandeling zal overgaan tot een auto of hetero agressieve daad.

Zonder enig onderzoek en op basis van dezelfde voormelde attesten komt de ambtenaar-geneesheer tot de conclusie dat de beschreven PTSS zelfs zonder behandeling geen risico voor het leven of de fysieke integriteit betekent van betrokkene en dat het *“een aandoening [is] die spontaan gunstig evolueert over het verloop van tijd.”* Het is de Raad een raadsel hoe de arts-adviseur op basis van de voormelde attesten en zonder enig onderzoek van verzoeker, noch enige verwijzing naar een wetenschappelijke bron tot deze conclusie kan komen. Verzoeker kan in elk geval gevolgd worden waar hij stelt dat geen volledig en nauwkeurig onderzoek uit dit advies door de tegenpartij blijkt, nu de arts-adviseur bijvoorbeeld heeft nagelaten in diens beschrijving van het attest van 23 november 2010 van psychiater E.P. te vermelden dat verzoeker volgens deze psychiater reeds minstens een zelfmoordpoging heeft gedaan. Ook al moet aangenomen worden dat in een opsomming van medische verslagen niet *in extenso* elk detail moet worden opgenomen in het advies, dan nog lijkt het de Raad geen triviale vermelding dat verzoeker in het verleden volgens deze psychiater reeds een zelfmoordpoging heeft gedaan. Een partiële lezing van dit attest blijkt, minstens kan de Raad niet achterhalen of het veronachtzamen van het vermelden van deze zelfmoordpoging bij de beschrijving van dit attest in het onderzoek van de stukken mede aanleiding heeft gegeven tot de conclusie dat de ziekte van verzoeker zelfs zonder behandeling geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt en spontaan gunstig zou evolueren. Verweerder kan in de nota dan ook niet gevolgd worden waar hij meent dat een degelijk en zorgvuldig medisch onderzoek van verzoekers aandoeningen zou blijken.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoeker werd gecontacteerd en die verzoeker gedurende jaren heeft opgevolgd en omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, moet de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verweerder kan op dit punt in de nota gevolgd worden. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van de getuigschriften van Dr. E.P., psychiater, door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling wel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onzorgvuldig handelen, wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend of wanneer de Raad van oordeel is dat de motieven niet evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

De Raad wijst hier eveneens op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

De Raad is van oordeel dat de draagwijdte van de motivering van het advies niet evenredig is aan het gewicht van de bestreden beslissing.

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 17 augustus 2013, dat bindend is voor de gemachtigde, niet draagkrachtig en op afdoende wijze is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat er geen sprake kan zijn van een onvoldoende motivering van de bestreden beslissing, integendeel door de arts-adviseur zou er terecht verwezen zijn naar de hoge drempel die volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) en naar het manifest gebrek aan ernst van de aandoening. Vervolgens gaat verweerder uitgebreid door op de rechtspraak van het EHRM. De stelling wordt verdedigd dat om van een mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, er eveneens reeds actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het ontbreken van een dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van

artikel 9, [ter], § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Dit standpunt verdedigd in de nota van 7 november 2013 gaat flagrant in tegen hetgeen door de Raad in het vernietigingsarrest nr. 107 336 van 25 juli 2013 werd gesteld, met name : *“3.10 Bijkomend merkt de Raad op dat de arts-adviseur in zijn advies en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dienstig kunnen verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en betogen dat “Dit medisch dossier [...] niet toe[laat] het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).” Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet immers geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.”* Op dit punt respecteert verweerder in de nota het gezag van gewijsde niet van het voormelde arrest. Bijkomend weze aangestipt dat het door de Raad aangenomen standpunt in het voormelde citaat van het arrest, ondertussen reeds herhaaldelijk is bevestigd door de Raad van State (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

Deze overwegingen doen bijgevolg geen afbreuk aan de *supra* vastgestelde schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES